

מ"ת 1450/03/16 - מדינת ישראל נגד א ג (עציר) - בהעדר

בית משפט השלום בבאר שבע

15 מרץ 2016

מ"ת 1450-03-16 מדינת ישראל נ' ג(עציר)

לפני כבוד השופטת שוש שטרית

מדינת ישראל

המבקשת

ע"י ב"כ עו"ד נמרוד שחל

נגד

המשיב

א ג (עציר) - בהעדר

ע"י ב"כ עו"ד עמית דוישטר

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

נגד המשיב הוגש כתב אישום המייחס לו שתי עבירות של תקיפה הגורמת חבלה ממש. עפ"י העובדות, ביום 18.2.2016 תקף את אמו תוך שהוא אווז בידו סכין, העביר את להב הסכין על זרועה מס' פעמים בכוונה לגרום לה לחתכים, אולם משום שלהב הסכין היה קהה נגרמו לה שריטות בלבד. מס' ימים לאחר האמור, שב המשיב ותקף את אמו בכך שחבט בה באמצעות פלאיר וגרם לה לחבלה בדמות שטף דם גדול.

בדין מיום 1.3.2016 ביקש ב"כ המשיב להפנותו לבדיקה פסיכיאטרית נוכח אינדיקציות באשר למצבו הנפשי ובהחלטה ממועד זה הופנה המשיב לפסיכיאטר המחוזי על מנת שזה יקבע אחריותו וכשירותו לעמוד לדין.

חוות דעת הוגשה, וממנה עולה כי המשיב לא היה אחראי למעשיו, לא יכול היה להבדיל בין טוב ורע, בין מותר ואסור וכן נקבע כי המשיב לא כשיר לעמוד לדין.

ב"כ המשיב עותר לשחרורו מצד ובהעדר קיומן של ראיות לכאורה בהינתן קביעת הפסיכיאטר המחוזי כי המשיב לא היה אחראי למעשיו, וב"כ המבקשת עותר לאשפוזו של המשיב כפי המלצת הפסיכיאטר המחוזי

למעשה, ב"כ הצדדים אינם חלוקים על הקביעות הנ"ל, אם כי הם חלוקים בנוגע להשלכות הנובעות מקביעות אלה ובפרט נוכח קביעת הפסיכיאטר כי במצבו הנפשי של המשיב הוא זקוק לטיפול ואשפוז במחלקה סגורה עפ"י צו אשפוז לפי סעיף 15(ב).

בבש"פ 509/12 מדינת ישראל נ' פלוני (פורסם במאגרים) נדרש בית המשפט העליון לממשק שבין דיני המעצרים והדין העוסק בחולי נפש. באותו עניין, דובר בערר על החלטת בית המשפט המחוזי, על רקע חוות דעת פסיכיאטרית בה נקבע כי המשיב, אינו כשיר לעמוד לדין, ובית המשפט המחוזי באותו הליך, קבע כי משברי ונהיר שהנאשם אינו מסוגל לעמוד לדין, הרי שלא ניתן להצדיק המשך החזקתו במעצר ולו לרגע קט נוסף והורה על שחרורו. בהחלטה הנ"ל, ציין בית המשפט (פסקה 16):

"ברגיל 'הפורום הנאות' לבירור כשירותו של הנאשם לעמוד לדין, הוא המותב הדין בתיק העיקרי... היה על בית משפט קמא בשבתו כבית משפט של מעצרים להמתין עד החלטתו של המותב הדין בתיק העיקרי אם המשיב כשיר או אינו כשיר לעמוד לדין, ובהעדר מחלוקת על קיומן של ראיות לכאורה ושל עילת מעצר, היה על בימ"ש להורות על המשך מעצרו של המשיב, מכוח הוראות סעיף 16 לחוק טיפול בחולי נפש...".

בהמשך, הוסיף וקבע:

"על השופט הדין בהליכי מעצר, לבחון את סוגיית המעצר, לפי דיני המעצרים (ראיות לכאורה, עילת מעצר, וחלופת מעצר). כאשר קיים חשד לבעיה בתחום הנפשי, רשאי שופט המעצרים, להורות על בדיקה פסיכיאטרית וככל שלא ניתן לערוך את הבדיקה אלא בתנאי אשפוז, להורות על אשפוזו של העצור לשם הסתכלות, והכל במסגרת סעיף 16 לחוק לטיפול בחולי נפש..."

...החשוב לענייננו הוא שבימ"ש של מעצרים אינו קובע אם הנאשם כשיר לעמוד לדין... עם זאת, בפרקטיקה ומטעמים של יעילות, על מנת לזרז את מתן חוות הדעת לצורך התיק העיקרי, יש ששופט המעצרים, מורה על אשפוז לשם בדיקה והסתכלות... ואף רשאי שופט המעצרים להורות בהסכמת הצדדים על הפסקת ההליכים בתיק העיקרי... ועל אשפוז לפי סעיף 15 (א) לחוק לטיפול בחולי נפש. במקרה כאמור, שופט המעצרים 'מחליף את כובעו' במהלך הדיון, ויושב כשופט הדין בתיק העיקרי...".

בעניינו כאמור הוגשה חוות דעת שהיא מוסכמת על ב"כ הצדדים, וקובעת שהמשיב לא היה אחראי למעשיו והוא לא כשיר לעמוד לדין.

בהעדר הסכמה בין הצדדים, באשר לתוצאה הסופית של קביעות הפסיכיאטר, כשמצד אחד עותרת המאשימה להפסקת ההליכים ואשפוזו הכפוי של המשיב בצו בית המשפט ומצד שני עותר הסנגור לשחרור המשיב, אין מקום למותב זה לעבור לתיק העיקרי ולהכריע בשאלת אשמתו או חפותו של המשיב חרף הקביעה כי בעת ביצוע המעשים לא הבחין בין טוב לרע, ובין אסור למותר, וסבורתני כי ראוי ללכת באותה הדרך אותה התווה בית המשפט העליון בבש"פ 509/12 מדינת ישראל נ' פלוני הנ"ל, ומכאן כי אין להיעתר לבקשת הצדדים והמחלוקת ביניהם נכון וראוי שתתברר במסגרת התיק העיקרי.

על רקע הדברים האמורים, אני מוצאת לעבור לבקשה העיקרית שהונחה בפניי - מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים במשפטו.

ביום 1.3.2016 קבעתי קיומו של יותר מניצוץ ראיתי. היום חזרתי ועיינתי בחומר החקירה ומצאתי קיומן של ראיות לכאורה. כעולה מהודעתה של אמו של המשיב, היא מספרת לחוקר אודות מחלתו של בנה, מספרת כיצד ביום 3.2.2016 התקשרה לפסיכיאטר על מנת לאשפז אותו, הוא השתולל וביום 18.2.2016 הגיע לקראת ערב לבית בו מתגורר יחד איתה, תפס בחוזקה בידה, כשסכין לא חדה ביד האחרת שלו, והתחיל לחתוך אותה עם הסכין, אבל בגלל שהסכין לא הייתה חדה, היא רק נשרטה מס' פעמים בזרועה.

עוד הוסיפה כי מס' ימים לאחר מכן המשיב תפס פלאייר ומפרטת כי מדובר בכלי כבד מאוד והכה אותה באמצעותו וגרם לה לשטף דם בזרוע, גם הציגה בפני החוקרת את השריטות וכן את אותה חבלה שנגרמה כתוצאה מהמכות שהכה בה המשיב באמצעות הפלאייר.

בהינתן קיומן של ראיות לכאורה, קמה עילת מעצר סטטוטורית, שכן מדובר בעבירות אלימות כלפי בן משפחה. המסוכנות נובעת ממעשי המשיב אשר נוטל סכין וחוזר ומנסה לחתוך באמצעותה בבשר זרועה של אמו, כשלמרבה המזל להב הסכין היה קהה והתוצאה לא הייתה חמורה ובפעם השנייה נוטל כלי כבד ומכה מס' פעמים בזרועה של אמו. המסוכנות הנשקפת מהמשיב נוכח מעשי האלימות הקשים הינה בעצמה גבוהה וזו מתעצמת עוד יותר מהעולה מחוות דעת הפסיכיאטר המחוזי בה חזרתי ועיינתי, ונראה כי המסוכנות של המשיב אינה ספציפית לבני משפחתו אלא לכלל הציבור.

ההמלצה בחוות הדעת הינה, כי נוכח מצבו הנפשי יש להורות על אשפוזו בכפייה של המשיב במחלקה סגורה בבית חולים פסיכיאטרי.

הגם שבחוות הדעת הפסיכיאטרית יש כרסום בעוצמת הראיות (ראה בהרחבה לעניין זה בש"פ 4706/12 פלוני נ' **מדינת ישראל (פסקה 11)**) וצורך בבחינת היתכנות חלופת מעצר בעניינו של המשיב, הרי שנוכח מצבו הנפשי והמסוכנות הנשקפת ממנו, לא תיתכן חלופת מעצר שאינה מוסדית.

במצב הדברים האמור ובהעדר הסכמה של הצדדים, אני מורה על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים במשפטו. בהתאם לסעיף 15(ב) לחוק טיפול בחולי נפש, התשנ"א-1991, מורה כי מעצרו של המשיב יהיה בתנאי אשפוז בבית חולים הפסיכיאטרי אותו יקבע הפסיכיאטר המחוזי.

המזכירות תערוך צו אשפוז ותעביר עותק ההחלטה וצו האשפוז בהתאם, לפסיכיאטר המחוזי.

ניתנה והודעה היום ה' אדר ב' תשע"ו,
15/03/2016 במעמד הנוכחים.
שוש שטרית, שופטת בכירה

[פרוטוקול הושמט]

עמוד 3

החלטה

משפטו של המשיב החל.

ניתנה והודעה היום ה' אדר ב' תשע"ו, 15/03/2016 במעמד הנוכחים.

שוש שטרית , שופטת בכירה